

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyně Mgr. Věrou Pazderovou, LL.M., M.A., ve věci

žalobkyně: **T. T. D. L.**, nar. X
státní příslušnost Vietnam
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová, Jezová 1501, Bělá pod
Bezdězem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 11. 7. 2024, č. j. OAM-563/BE-VL17-HA06-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně byla dne 18. 4. 2024 v blízkosti bývalého hraničního přechodu Petrovice – Bahratal kontrolována hlídkou cizinecké policie. Při kontrole nepředložila žádný cestovní doklad ani jiný doklad, kterým by prokázala svou totožnost a oprávněnost pobytu. Dne 19.

4. 2024 jí bylo uloženo správní vyhoštění s dobou zákazu vstupu na 3 roky a téhož dne byla zajištěna za účelem správního vyhoštění. Dne 24. 4. 2024 požádala o udělení mezinárodní ochrany, a proto byla dne 29. 4. 2024 „přezajištěna“ podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (žalobu proti poslední uvedenému rozhodnutí zdejší soud zamítl rozsudkem ze dne 11. 6. 2024, č. j. 58 A 1/2024-24).

2. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona o azylu, neboť dospěl k závěru, že důvodem žalobkyniny žádosti je snaha o legalizaci pobytu v ČR, protože žalobkyně nedisponuje pobytovým oprávněním a nechce se vrátit do Vietnamu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).
4. Obává se, že by se v případě návratu do Vietnamu nedokázala začlenit do komunistické společnosti. Nechce pobývat v ČR nelegálně, ale byla k tomu donucena, protože se stala obětí protiprávního jednání v Maďarsku, kde jí byl odebrán cestovní pas. Žalovaný se s touto skutečností nevypořádal.
5. Dále namítá, že v případě návratu by se na ni mohly zaměřit státní orgány a čelila by postihům, výslechům a pronásledování. Žalovaný přitom na str. 6 napadeného rozhodnutí popsal rozdíly mezi politickou situací v ČR a ve Vietnamu. Žalobkyně má proto obavy z pronásledování z politických důvodů a z hrožící vážné újmy, konkrétně mučení a nelidského nebo ponižujícího zacházení. Žalovaný špatně posoudil její životní situaci a nedostatečně posoudil osobní poměry „a také hrožící“ (*pozn. soudu: věta není dokončena*).
6. Žalovaný také dostatečně nezkoumal dopady do soukromého a rodinného života. Vietnam je autoritářskou zemí, jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí. Dochází tam k porušování lidských práv a svobod, a to i za použití fyzického násilí ve formě mučení a nelidského nebo ponižujícího zacházení. Žalobkyně odešla z této nesvobodné země z uvedených důvodů a je přesvědčena, že v ČR jsou lidská práva dodržována.
7. Žalobkyně má proto za to, že jsou u ní splněny přinejmenším podmínky pro udělení humanitárního azylu. Zásah do práva na soukromý život může být vyvážen pouze velmi závažnými důvody.
8. Závěrem žalobkyně uvedla, že jí v případě návratu do Vietnamu hrozí špatné zacházení a mučení a diskriminace ve všech oblastech života. Ve Vietnamu se nemůže obrátit na soudní systém a nemůže tam uplatňovat a vymáhat svá lidská práva. Rovněž se bojí o svou rodinu, která by mohla být objektem pomsty, pokud by se žalobkyně vrátila do Vietnamu.

III. Posouzení žaloby soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 1. 8. 2024; žaloba byla odeslána dne 14. 8. 2024), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud rozhodl ve věci v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto postupem (implicitně) souhlasili.
10. Žaloba není důvodná.
11. Soud předně nemůže opomenout rozpory mezi žalobkyninou výpovědí ve správním řízení o mezinárodní ochraně a řízení o správním vyhoštění na jedné straně a žalobními tvrzeními

na straně druhé.

12. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že v září 2023 přicestovala do Maďarska za účelem práce (disponovala povolením k pobytu za účelem zaměstnání na 6 měsíců), zůstala tam asi týden a poté odjela vlakem do Německa, kde strávila asi půl roku. V dubnu 2024 přijela do ČR, ale po týdnu se chtěla vrátit do Německa, byla však zadržena. K důvodu žádosti uvedla, že zde chce zůstat a jiný důvod nemá.
13. Tyto skutečnosti pak potvrdila v rámci pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu. Vypověděla, že vycestovala z Vietnamu, protože chtěla lepší život a budoucnost v cizině. Jejím cílem bylo pracovat v Maďarsku, ale byla tam podvedena, a proto odjela do Německa. Ve Vietnamu se ničeho nebojí, ale nechce se tam „ještě“ vrátit.
14. Obdobně vypovídala v průběhu řízení o správním vyhoštění (protokol o výsledku dne 19. 4. 2024 je součástí správního spisu). Uvedla, že v září vycestovala do Maďarska, v říjnu pak odjela do Německa, kde pracovala v různých nehtových studiích a restauracích. V Německu ztratila cestovní pas. Do ČR přicestovala z Německa v dubnu 2024 a zhruba týden tady pracovala. Dne 18. 4. 2024 se chtěla vrátit do Německa, protože se jí v ČR nelíbilo. K odjezdu z Maďarska do Německa dodala, že v maďarsku žádnou práci nedostala. Potvrdila, že nemá žádný důvod, který by jí bránil v návratu do Vietnamu, „*snad jen, že chci pracovat v Evropě*“. Na otázku, zda jí ve Vietnamu hrozí mučení, nelidské nebo ponižující zacházení, odpověděla, že nikoliv, stejně tak jako jí nehrozí nebezpečí ani z jiného důvodu. Dále potvrdila, že ve Vietnamu má zaručeno právo na projednání věci řádným, nezávislým a nestranným soudem, má zaručeno právo na spravedlivý proces i na osobní bezpečnost. Není ochotna se vrátit do Vietnamu, protože chce pracovat v Evropě.
15. Z informací, které měl žalovaný k dispozici na základě žalobkyniných výpovědí jednoznačně vyplývalo, že si žalobkyně přeje pobývat v Evropě z důvodu zaměstnání. O žádném nebezpečí nebo hrozící újmě ve Vietnamu se nezmínila ani při jedné ze tří výše uvedených příležitostí, přestože na to byla dotazována. Ve správním řízení na rozdíl od žaloby ani netvrdila, že by jí byl protiprávně odebrán v Maďarsku cestovní pas, ale uvedla, že jej ztratila v Německu. Žalovanému proto nedůvodně vytýká, že se nezabýval tvrzením, které ve skutečnosti ve správním řízení neuvedla.
16. S ohledem na skutečnosti sdělené samotnou žalobkyní v průběhu správního řízení nemá soud pochybnosti o tom, že nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně totiž v průběhu správního řízení netvrdila nic, z čeho by bylo možno usuzovat, že spadá pod definici uprchlíka nebo beneficiáře doplňkové ochrany. Jediné důvody, které uvedla, byly čistě ekonomické. V této souvislosti soud proto připomíná ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), podle níž ekonomické obtíže (byť jistě mohou způsobovat žadateli reálné problémy v řadě oblastí života) nemohou založit důvody pro poskytnutí mezinárodní ochrany (viz např. usnesení NSS ze dne 8. 9. 2020, č. j. 8 Azs 85/2020-27, a judikaturu citovanou v jeho bodě 9, nebo usnesení NSS ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 185/2020-24, a judikaturu citovanou v jeho bodě 12).
17. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný odůvodnil napadené rozhodnutí s ohledem na skutkové okolnosti zcela dostatečně a v souladu se zákonem.
18. Žaloba pak obsahuje řadu nových tvrzení, která nekorespondují s žalobkyninými dřívějšími výpověďmi. Žalobkyně např. nově tvrdí, že má obavu z pronásledování z politických důvodů, mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, že jí hrozí diskriminace ve všech

oblastech života, že by se na ni mohly zaměřit státní orgány a čelila by postihům, výsledkům a pronásledování. Nově také tvrdí, že se Vietnamu nemůže obrátit na soudní systém, nemůže tam uplatňovat a vymáhat svá lidská práva a že se bojí o svou rodinu, která by mohla být objektem pomsty, pokud by se žalobkyně vrátila do Vietnamu. Nově též poukazuje na porušování lidských práv a svobod za použití fyzického násilí, němuž má docházet ve Vietnamu.

19. V důsledku rozporu žalobních tvrzení s žalobkyninými dřívějšími výpověďmi má soud důvodné pochybnosti o věrohodnosti žalobní argumentace. Nadto, žalobní tvrzení jsou velmi obecná a v podstatě pouze kopírují znění zákona či popisují typové možné hrozby, aniž by žalobkyně uvedla jakékoliv skutkové okolnosti týkající se jí samotné, z nichž dovozuje tvrzenou hrozbu.
20. V této souvislosti soud připomíná ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany samotný žadatel a z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází, správní orgán zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí právě z žadatelovy žádosti, respektive z dalších jím uváděných tvrzení (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, nebo ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 448/2019-34).
21. Žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (např. usnesení NSS ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016-47, ze dne 16. 1. 2019, č. j. 8 Azs 239/2018-39, nebo rozsudky ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení konkrétního žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a proč. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na jejichž základě poté správní orgán jeho žádost posoudí (např. usnesení NSS ze dne 19. 7. 2016, č. j. 7 Azs 78/2016-23, nebo již citované usnesení č. j. 8 Azs 239/2018-39).
22. Pokud žalobkyně v průběhu správního řízení netvrdila nic, z čeho by bylo možno usuzovat, že jí hrozí pronásledování nebo vážná újma, nelze žalovanému vytýkat, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně blíže nezabýval situací v zemi původu. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (viz např. usnesení NSS ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 Azs 334/2019-26, bod 10, nebo ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 29/2011-53, a judikaturu tam citovanou). Hodnocení konkrétní situace se vždy děje v návaznosti na skutková tvrzení žadatele. V tomto případě však žalobkyně žádnou újmu, která by mohla být relevantní z hlediska zákona o azylu, vůbec netvrdila.
23. Soud vážil také dopady čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Nejvyšší správní soud se k této otázce vyjádřil např. v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, dovodil, že i za přímé aplikace dotčeného článku procedurální směrnice lze uplatňovat pouze takové nové skutečnosti, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem. Současně zdůraznil, že *„[p]ovinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU nelze chápat*

jako podporu bezdůvodného roztržštění vylíčení skutkového příběhu žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.“ Ústavní soud na základě ústavní stížnosti proti citovanému rozsudku úvahy Nejvyššího správního soudu částečně korigoval a rozvedl v tom směru, že může existovat množství ospravedlnitelných důvodů, pro něž žadatel o mezinárodní ochranu nesdělí správnímu orgánu všechny rozhodné skutečnosti. Mezi takové ospravedlnitelné důvody Ústavní soud zařadil například to, že „dotazování při osobním pohovoru se této skutečnosti netýkalo a konkrétní informaci nezjistilo; osobní pohovor nebyl proveden; žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu; trauma, stud nebo jiné zábrany mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru (zejména v případě těch, kteří přežili mučení, sexuální násilí či pronásledování z důvodu sexuality); pohlaví tazatele nebo tlumočnicka mohlo být pro žadatele zábranou“ (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16).

24. V rozsudku č. j. 1 Azs 288/2020-27 pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice neobsahuje požadavek, aby soudy ve správním soudnictví postupovaly *ex officio* a aktivně dohledávaly případné nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Takový postup by byl v rozporu s výše citovanou konstantní judikaturou, která zásadně vychází z premisy, že je to žadatel o mezinárodní ochranu, který je povinen označit azylově relevantní důvody, přičemž není úkolem správního orgánu (tím spíše pak správního soudu), aby za něj tyto důvody domýšlel.
25. S ohledem na žalobní tvrzení a obsah spisu soud neshledal, že by zde existovaly ospravedlnitelné důvody, pro které žalobkyně nemohla uplatnit nyní nově tvrzené důvody již ve správním řízení. Z tvrzení žalobkyně ani správního spisu neplyne, že by žalobkyni nebyl dán dostatečný prostor pro vyjádření všech podstatných skutečností nebo že by na ni byl činěn nátlak či že by ji v uvedení všech rozhodných skutečností bránily nějaké objektivní okolnosti. Nadto, jak již soud uvedl výše, žalobní tvrzení jsou velmi obecná a nelze z nich dovodit nic, co by se mělo týkat přímo žalobkyně.
26. Ze správního spisu i z tvrzení žalobkyně samotné přitom vyplývá, že do Evropy odcestovala za prací a žádost o mezinárodní ochranu podala až poté, kdy jí bylo uloženo správní vyhoštění a kdy byla zajištěna. V takovém případě bylo ovšem namístě, aby řešila svou situaci v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Mezinárodní ochrana neslouží k legalizaci pobytu cizinců, kteří pozbyli či nezískali pobytové oprávnění (viz např. rozsudky NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003-46, č. 18/2003 Sb. NSS, nebo ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81, či usnesení ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Azs 264/2016-59).
27. Za popsané situace nelze hodnotit žalobkynina zcela nová žalobní tvrzení, která jsou v rozporu s její vlastní předchozí výpovědí, jinak než jako zcela nevěrohodná, a proto se jimi soud blíže nezabýval.
28. Dále žalobkyně tvrdí, že jí měl být udělen alespoň humanitární azyl. Tento typ azylu lze udělit „v případě hodném zvláštního zřetele“. Na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu není právní nárok, je možné jej udělit pouze v případech zvláštního zřetele hodných a konečné posouzení je otázkou správního uvážení žalovaného. Správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování

a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 60/2004-52, nebo usnesení NSS ze dne 15. 3. 2016, č. j. 8 Azs 11/2016-34, či ze dne 26. 9. 2019, č. j. 1 Azs 155/2019-24).

29. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, přihlédl přitom k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Žalobkyně je svobodná, nemá děti, je dospělá, právně způsobilá, zdravá a práce schopná. Na základě zjištěných skutečností žalovaný žádné důvody zvláštního zřetele u žalobkyně neshledal, její případ je podle něj naopak případem běžným.
30. V žalobě žalobkyně netvrdí žádné konkrétní skutečnosti, které by závěr žalovaného zpochybňovaly. Pouze zcela obecně namítá, že zásah do jejího práva na soukromý život může být vyvážen jen velmi závažnými důvody. Ani tuto námitku žalobkyně nedoplnila o konkrétní skutkové okolnosti, z nichž dovozuje tvrzený zásah do soukromého života nebo existenci důvodů zvláštního zřetele hodných. Předtím než byla žalobkyně zajištěna, pobývala v ČR podle vlastního tvrzení zhruba týden. Za tak krátkou dobu si nemohla myslitelně vytvořit relevantní vazby k ČR, existenci takových vazeb ostatně ani netvrdí. Přání pracovat v Evropě za důvod zvláštního zřetele hodný považovat nelze.
31. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaný zjistil stav věci v rozsahu, který byl potřebný pro posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, jeho závěry jsou souladné se zákonem a jsou dostatečně odůvodněny.

IV. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

32. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
33. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. září 2024

Mgr. Věra Pazderová, LL.M., M.A., v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.